

de maan, daar de maan deel heeft aan zon en aarde. Deze sterke wezens stonden op tegen de goden, en Zeus heeft ze voor straf in tweeën gesneden. Apollo hielp bij het helen van de wondvlakken; bij de navel werd afgehecht. Toen ontstond bij de mensen het verlangen naar de verloren wederhelft. Zo werd de heterosexuele liefde verklaard, maar ook de homoseksuele, die daarboven werd gesteld.

Dat merkwaardige gedachten zoals van Plato nog in de tegenwoordige tijd voortleven, blijkt uit het gedicht „Androgyne” van Anna Blaman (6):

Het noodlot ligt in maanlichtvakken uitgevloerd.
Een enkele lantaarn werpt een uitroepteken.
Wij zijn zover dat enkel onze huid ontroert
en wie zijn huid niet looit blijft in gebreke.

Soms in zo'n maanlichtvak, blijven we even staan,
verdrongen in de glansen van elkanders ogen.
Diep van onszelf vervuld en met elkaar begaan,
houdt elk zijn liefde heimlijk voor gelogen.

De wereld is plaveisel, het heelal bazalt,
het lege mensenhart een armlijk ding daartussen:
soms is het of het in die ruimte eeuwig valt. . . .
Zorgvuldig proeven we elkanders kussen.

Ach Androgyne, de grote wonde brandt niet meer,
we zijn verloren voor elkaar, verdord, genezen:
het bleke litteken een poging tot verweer
en op vergeten pijnen aangewezen.

Samenvatting

De interessante gegevens over het hf van het wetenschappelijk onderzoek hebben de moderne mens weinig verder gebracht in therapeutisch en preventief opzicht. De zin van deze afwijkingen ontgaat hem geheel. Het is onwaarschijnlijk, dat hf vroeger meer voorkwam dan tegenwoordig. Ook de Grieken en Romeinen waren niet blij met de geboorte van een kindje, dat er als een HF uitzag. Desondanks hebben zij deze misvorming geïdealiseerd, zoals in hun beeldhouwkunst tot uiting kwam. Het ideaal van dit harmonieus hf dachten zij toe aan hun goden en aan de eerste mensen. De tweeslachtige oermens lijkt het symbool van het samenzijn in het huwelijk.

Voor de christen is God onvoorstelbaar. Zijn kennis van God is het